



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 662/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Rudolfom Bezákom, Krmanova 14, Košice, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8CdoPr/4/2025 z 30. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8CdoPr/4/2025 z 30. júla 2025, ktorý navrhuje zrušiť a vrátiť vec späť na ďalšie konanie. Navrhuje aj zaviazat' najvyšší súd k úhrade náhrady trov konania v sume 771,68 eur.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na Okresnom súde Košice II (neskôr Mestský súd Košice) žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia časti náhrady mzdy s príslušenstvom zodpovedajúcej rozsahu jej valorizácie v súvislosti s neplatným skončením svojho pracovného pomeru proti žalovanému mestu Moldava nad Bodvou (ďalej len „žalovaný“), o ktorom už v čase podania žaloby bolo právoplatne rozhodnuté. V konaní bolo sporné, či sťažovateľ má popri nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru uplatneného v inom konaní pred mestským súdom vedenom pod sp. zn. 7Cpr/1/2019 aj nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 9. januára 2019 do 19. februára 2021 predstavujúcu rozsah jej valorizácie.
3. Rozsudkom mestského súdu sp. zn. K2-40Cpr/4/2022 z 24. júla 2023 bol prvým výrokom zamietnutý návrh na prerušenie konania, druhým výrokom bola žaloba zamietnutá a tretím výrokom

bol žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Mestský súd rozsudok odôvodnil tým, že ak zamestnancovi nie je pridelovaná práca podľa pracovnej zmluvy pri skončení pracovného pomeru, patrí mu náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo do času, keď skončí pracovný pomer. Táto náhrada má charakter satisfakcie voči zamestnancovi, tzn. nejde o reparáciu ujmy v úplnom zmysle slova, čo viedlo mestský súd k zamietnutiu podanej žaloby.

4. Sťažovateľ proti druhému výroku a tretiemu výroku rozsudku mestského súdu podal odvolanie. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 2CoPr/1/2024 z 15. augusta 2024 potvrdil rozsudok mestského súdu v jeho druhom výroku v časti týkajúcej sa nároku na valorizáciu náhrady mzdy spolu s úrokom z omeškania a zrušil rozsudok v časti týkajúcej sa nároku na úrok z omeškania z prisúdenej náhrady mzdy, ako aj v jeho treťom výroku a v rozsahu zrušenia vrátil vec mestskému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že náhrada mzdy priznaná z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce nepodlieha žiadnej valorizácii.

5. Sťažovateľ podal proti prvému potvrdzujúcemu výroku rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnil podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Nesúhlasil so záverom krajského súdu, že mu bol poskytovaný plat podľa zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení, a ani so záverom, že náhrada mzdy alebo plat priznaný z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru nepodlieha valorizácii. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ nesúhlasí so svojvoľným právnym posúdením svojej veci, ak súdy uzavreli, že zákonná úprava nepripúšťa valorizáciu priemerného zárobku pri nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Tento právny názor je podľa neho v rozpore s § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Keďže Zákonník práce neobsahuje odchylnú právnu úpravu pre výpočet náhrady mzdy vo výške priemerného zárobku pri neplatnom skončení pracovného pomeru, bolo úlohou súdov zisťovať jeho pravdepodobný zárobok, ktorý by zrejme dosiahol v rozhodnom období, tzn. zisťovať náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku počítaného podľa § 134 Zákonníka práce, a to vrátane valorizácie pri zohľadnení podmienok podľa § 134 ods. 3 Zákonníka práce.

7. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné, odkazuje iba na súhlasné stanovisko s rozhodnutiami súdov nižšieho stupňa, poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/82/2020 z 29. marca 2022, ktorým bolo dovolanie inej žalobkyne odmietnuté, tzn. nebolo ani predmetom meritórneho prieskumu a hlavne nedávalo odpoveď na otázku, prečo je vhodné, správne a dokonca nutné sa pri posúdení práva zamestnanca na valorizáciu jeho náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru odkloniť od jestvujúcej právnej úpravy, ktorá takýto

postup nepripúšťa. V tejto súvislosti dovolací súd poukázal aj na to, že sťažovateľom nebolo popreté tvrdenie žalovaného, že jeho zamestnanci mali za roky 2020 a 2021 zmrazené mzdy.

8. Argument zmrazených miezd zamestnancov bol použitý až najvyšším súdom bez toho, aby sa k nemu mal možnosť žalovaný vyjadriť. Sťažovateľ si navyše valorizáciu uplatnil aj za obdobie pred rokmi 2020 a 2021, tzn., že tento argument neabsorbuje celý sťažovateľom uplatnený nárok a v konaní nebolo preukázané, že sa uvedené „zmrazenie“ týkalo aj platu sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré je podľa sťažovateľa poznačené arbitrárnosťou a nedostatočnosťou spočívajúcimi v nesprávnom právnom posúdení otázky valorizácie náhrady mzdy zamestnanca určenej podľa § 79 ods. 1 v spojení s § 134 Zákonníka práce v prípade neplatne skončeného pracovného pomeru zamestnávateľom.

10. Ústavný súd nie je oprávnený vo všeobecnosti preskúmať a posudzovať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil pri výklade a uplatňovaní zákonov. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

11. Ústavný súd sa oboznámil s rozsudkom najvyššieho súdu a posudzoval, či vo vzťahu k argumentom nastoleným sťažovateľom v podanom dovolaní spĺňa jeho odôvodnenie požiadavky, ktoré kladie ústava, resp. dohovor z hľadiska dostatočnosti, úplnosti a presvedčivosti.

12. Najvyšší súd v bodoch 9 a 10 odôvodnenia odkázal na právne závery vyplývajúce z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/82/2020 z 29. marca 2022, v ktorom v obdobnej veci uzavrel, že náhrada mzdy priznaná z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru nepodlieha žiadnej valorizácii. Zároveň najvyšší súd v bode 12 napadnutého rozsudku poukázal na argument žalovaného týkajúci sa „zmrazenia“ miezd jeho zamestnancov v rokoch 2020 a 2021, v dôsledku čoho uzavrel, že valorizačná suma ani nemohla byť súčasťou pravdepodobného zárobku sťažovateľa podľa § 134 Zákonníka práce.

13. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k názoru, že najvyšší súd síce veľmi stručne, avšak štandardne a ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na sťažovateľom uplatnené dovolacie námietky, pričom uzavrel, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je daný, pretože najvyšší súd už ním položenú právnu otázku riešil. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že jedno rozhodnutie nemôže vytvoriť referenčnú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (IV. ÚS 459/2022, ZNaU 80/2023), ale ak sa najvyšší súd s právnymi závermi skoršieho rozhodnutia iného senátu stotožnil a doplnil k nim ďalšie s posudzovanou vecou spojené špecifické dôvody, možno jeho rozhodnutie považovať za ústavne akceptovateľné.

14. Hlavným argumentom súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci bolo zdôraznenie samotného charakteru nároku na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru, ktorý predstavuje satisfakciu voči zamestnancovi, tzn. nejde o reparáciu ujmy v úplnom zmysle slova. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že tento právny záver je v súlade s ustálenou judikatúrou a plne zodpovedá už skorším stanoviskám, k akým dospela judikatúra najvyššieho súdu (R 90/1970) a ktoré sú aj napriek zmenám v právnej úprave naďalej aktuálne (3Cdo/36/2019, tiež 5Cdo/225/2018). Podporný poukaz na „zmrazenie plátov všetkých zamestnancov“ teda len precizoval odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré bolo založené na inom dôvode.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ním označených práv, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu